47ste jaar. — Nr 66. Zaterdag 2 Juni 1900.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt s dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement:

Drie maal per week 6 frnks per jaar
Twee » » 5 » »
Een » » 4 » »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 15 cent^mes per drukregel.
Reclames, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad: 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 2^e JUNI 1900.

Wetgevende kiezingen

Arrondissement Tongeren-Maeseyck.

Katholieke lijst HELLEPUTTE, DESMAISIÈRES, GIELEN, **26,942** stemmen.
M. VROONEN, **8,854** »
LIBERALEN, **5,333** »
SOCIALISTEN, **841** »

Bijzevolg worden MM. HELLEPUTTE, DESMAISIÈRES en GIELEN, uittredende katholieke volksvertegenwoordigers, herkozen.

Kiezingen voor den Senaat.

Provincie Limburg.

MM. Graaf DE BORGHGRAVE D'ALTENA, Baron WETTHNALL en Graaf DE GRUNNE, uittredende katholieke senatoren, worden herkozen met **48,405** stemmen.

M. THONNAR, liberale kandidaat bekomt slechts **10,850** stemmen.

In tegenwoordigheid van dezen schitterenden uitslag, die heel en gansch aan onze zoetste verhoopingen beantwoordt, stijgt uit den grond onzer christene en katholieke harten een vurig gebed van dankzegging ten Hemel, tenzelven tijd als een kreet van bewondering tot het gansche katholieke kiezerskorps.

De kiezers van het arrondissement Tongeren-Maeseyck zijn hun schitterend verleden getrouw gebleven. Eens te meer hebben zij ons alouden glorierijk katholiek vaandel, door de dappere handen van onze katholieke volksvertegenwoordigers, MM. Helleputte, Desmaisières en Gielen, zoo heldhaftig gedragen, doen zegevieren. Zij hebben het zich als een heiligen plicht aangezien deze verknochte verdedigers van Godsdienst, Taal en Vaderland te wreken over die walgelijke aanrandingen tegen hen gericht, in naamlooze smaadschriften, in den vreemde gedrukt en ingeblazen door betaalde pennenknechten. Zij hebben in denzelfden smaad al hunne tegenstrevers gehuld, én de volgelingen van het liberalismus, én de volgelingen der scheurmakerij, én de volgelingen van het socialismus.

Eer, drie maal eer, aan de katholieke kiezers van het arrondissement Tongeren-Maeseyck!

* * *

Gelijk wij gematigd in den strijd geweest zijn, zoo willen wij ook kalm en waardig in de zegepraal blijven.

Wij kunnen echter de pen niet neerleggen zonder aan den schandpaal der openbare denkwijze de walgelijke handelwijze te spijkeren, aan dewelke zich eene bende woestaards plichtig gemaakt heeft, in den nacht van verleden zondag.

Die kerels hebben zich gedragen, niet gelijk menschen, maar gelijk wilde dieren — getemde wilde dieren, wilde dieren vastgehecht aan de keten van den meester.

In vergelijking met hen, waren de liberale « *Besemmannen* » van October laatstleden, deftige heeren, echte gentlemen.

* * *

Steunende op wij weten niet welke cijfers of berekeningen, hebben onze schismocraten zich een oogenblik ingebeeld dat hun kandidaat ging zegepralen. Die overwinning welke zij verwachtten moesten zij dan ook vieren, ja, vieren op eene wijze de Congoleezen of de Zoeloes waardig.

Eene beschonkene bende verspreidt zich in onze straten.

Deze woestaards vallen de poort aan van het huis waar zij weten dat de achtbare Heeren Helleputte en Desmaisières afgestapt zijn; zij voeren er een oorverdoovend en helsch lawaï; zij braken er zulke lasteringen uit dat men er geene gelijke ontmoet bij het laagste gepeupel!

Van daar vallen zij het aanpalende huis aan, bewoond door eene bejaarde dame, van eenieder diep geëerbiedigd, alsook door haren uitstekenden zoon, uitmuntenden en geleerden priester, leeraar bij de Katholieke Hoogeschool. Daar vallen die wilden nogmaals de deur aan, door stampen en stokslagen!

Natuurlijk bleven onze bureelen niet gespaard: die schepsels spraken van niets minder dan de ingangpoort omver te stooten en onze werkhuizen te vernietigen!

Verscheidene hoofdmannen der katholieke partij — onder anderen de uitstekende Voorzitter van den provincialen raad — werden insgelijks door die baldadigaards bezocht.

Het huis van een gewezen katholiek gemeenteraadslid was ook aangeduid om ten prooi gegeven te worden aan hunne gemeene woede.

Doch, daar de liberale kandidaat, M. Voncken, insgelijks in diezelfde straat woont, roept een der leiders uit: « Neen, daar » zullen wij niet gaan! Men zou kunne denken dat wij M. Voncken willen beleedigen!!! »

Dus: onze katholieke gekozenen, met M. Helleputte aan hun hoofd, in het slijk slepen; trachten door stampen en stokslagen deuren in te stooten; onze bureelen willen vernietigen; de schandelijkste beleedigingen jegens de meest verknochte leiders der katholieke partij uitbraken, dat alles is geoorloofd, dat alles is verdienstelijk werk verrichten; maar verdacht worden eenigzins in zijnen slaap eeren liberalen kandidaat te stooren, ziedaar een schelmstuk met hetwelk onze schismocraten hunne plichtige gewetens niet durven beladen!

Onze eerlijke bevolking is verontwaardigd en teekent ten hevigste protest aan tegen de walgelijke handelwijze dezer verachtelijke kerels aan het hoofd derwelken wij toch verbaasd geweest zijn, menschen te zien welke wij, ondanks alles, niet bekwaam achtten van zulke lage en gemeene daden.

En zulke menschen zouden zich nog durven katholiek noemen!!! Allons donc!!! gelijk de franschman zegt.

Overigens, hunne woeste vreugde is van geeuen langen duur geweest.

De uitslagen der kiezing die zich onophoudend opvolgden, wreekten eens te meer onze achtbare katholieke volksvertegenwoordigers, over al den smaad dien deze politieke schuimers hen aandeden.

* * *

En nu, laten wij van al dien modder afzien, laten wij onze oogen hooger verheffen, naar het *labarum*, naar ons sloud katholiek vaandel dat nogmaals triomphantelijk op onze versterkte verschanzingen wappert. Weg met u, gij de laffe en naamlooze eerroovers; weg met u, gij de ridders der wanorde; weg met u, gij de vuige bewerkers van troebel en opstand! De smaad, die op u terugvalt, is onze eer.

Ruimt de plaats voor de politieke deftigheid, voor de politieke waardigheid, voor de politieke zelfopoffering!

Lang moge zij leven, onze katholieke volksvertegenwoordigers.

MM. Helleputte Desmaisières Gielen.

ONZE SCHISMOCRATEN

verspreiden het gerucht dat de kiezing van verleden zondag zou verbroken worden en zelf dat hun kandidaat zou gekozen worden, zonder eene nieuwe bijeenroeping van het kiezerskorps!

Dit is allen louvere uitvindingen ten einde een weinig den slag te verzwakken die hen de doodsteek gegeven heeft.

MM. Helleputte, Desmaisières en Gielen zijn en blijven gekozen.

Overigens, gelijk het *Handelsblad* het doet opmerken, is er geen enkel arrondissement in 't gansche land waar de eene of de andere groep ontevreden en niet beweert dat de kiezing van zondag moet verbroken worden, voor de eene of andere ingebeelde onregelmatigheid.

DE ZATTE ILOTEN

die zich verleden zondag voor onze bureelen plichtig gemaakt hebben aan de baldadigheden welke wij hooger schandvlekken, hebben gepoogd de bel onzer woning af te trekken!

Zij beelden zich zeker in — de ongelukkigen — dat zij hunne walgelijke *Strijdklok* in beweging brachten en zij dachten niet — die armzaligen — dat zij hunne eigene politieke doodsklok luidden!

De rampzalige naamlooze penneknechten

die zich als lafaards verbergen achter de kolommen eener gediskwalifieerde drukpers, laten al huichelend eenen traan vallen over de wanorde die in den nacht van zondag de straten onzer stad bezoedeld heeft.

Het deftig publiek zal die roodlottige kluchtspelers eens te meer uitfluiten.

Onze eerlijke tongersche bevolking wil niets gemeens hebben met die vreemdelingen — vreemd aan onze stad door hunne geboorte, vreemd aan alle gevoelens van deftigheid, vreemd aan den eerbied der eenvoudigste begrippen van wellevendheid, waardigheid en rechtschapenheid die steeds — in zoo hooge mate — onze katholieke medeburgers gekenmerkt hebben.

Alle echte Tongenaren keuren ten strengste hunne walgelijke daden af en laken volgens verdiensten die schandelijke handelwijze, waarvan zij de inblazers zijn en aan dewelke zich, eenige baldadigaards, dank de duisternissen, plichtig gemaakt hebben.

Sinds bijna eene halve eeuw strijden wij op den eersten rang der katholieke voorvechters. Wij bevinden ons tusschen de stichters van al de katholieke werken die in onze stad bloeien.

Terwijl er anderen zijn die niet bloozen zich katholiek te noemen en die nog over enkele jaren, met luide keel: « *A bas la calotte!* » schreeuwden

Wij lezen

in de eene of de andere vod: « Maandag » was het, gelijk of in vollen dag de nacht » Tongeren omhuld had. »

Wij moeten bekennen dat het maandag zonsverduisteringe of eklips was.

Hebben onze schismocraten daar wel op gedacht, vooraleer de beestigheid te neerschrijven, welke wij hierboven overnemen?

Wat heeft

de schismocrate drukpers toch wel verleden maandag in het lokaal der liberale associatie kunnen gaan zoeken?

De Franschman zegt

On revient toujours,
A ses premières amours!

OP HET OOGENBLIK

dat wij dezen langen kiesstrijd sluiten, houden wij eraan luidop te verklaren dat wij in het toekomende niet meer zullen antwoorden op de aanrandingen welke tegen ons zullen uitgespuwd worden door de schismocrate drukpers. Zich met zulke menschen bezig houden, is hun te veel eer aandoen.

Wij zullen ze in hun eigen vergift laten verstikken.

MILLEN.

Nooit goed te gauw zijn.

Na al die kieshoofdbrekerijen, deed ik II. maandag een plezierreisje met den tram van Tongeren naar Lanaeken. Te Millen gekomen, trad een oud vrouwken binnen met een grooten bril op de neus en zette zich al lachende tusschen de andere reizigers-pér-r; het lachte zoodanig dat de groote bril op zijne neus danste en het kon maar niet uitgelachen komen. Eindelijk kon het zich toch wat bedaren, en vertelde ons de volgende misgreep, oorzaak zijner blijmoedigheid:

In ons dorp bestaan nog zoo wat overblijfsels van de vroegere tweedracht en maandag 's morgens rond 4 ure kwam een van onze inwoners, terug van Tongeren met het nieuws, dat hun man gekozen was en dadelijk het vaandel moest wapperen. Dit deed hij niet enkel tot eer van den gekozene, maar wel om te spotten met al wie voor hunnen man niet gestemd had.

Maar, och arme! het geluk sloeg tegen en 's namiddags kwam de tijding dat hun man door de mand gevallen was en de vaandels moesten ingetrokken worden.

Onze boer kon zulks niet gelooven en na eenige deftige berispingen ontvangen te hebben van zijne partijgangers, verstandiger dan hij, liep hij seffens naar Tongeren onder valsch voorwendsel van krabben te gaan koopen, ofschoon het was om alzoo den echten uitslag der kiezingen te weten. Gansch mismoedig en beschaamd kwam hij terug, zwerende dat hij in 't vervolg zoo gauw niet meer zou te werk gaan.

En het oud vrouwke begon alweder te lachen en nog meer anderen.

Afgrijselijk ongeluk te Wellen.

Dood van..... 24 hennen en een ouden haan.

Verleden zondag op klokslag één uur sloten de twee kiesbureelen van Wellen hunne stembussen. Talrijke kiezers bevonden zich op dit oogenblik nog in de herbergen lustig, maar vreedzaam een pinije te drinken.

Eensklaps verhief zich een groot gerucht, als dat van een stormwind. Op minder dan een stond waren al de menschen op straat. Bang... bang... bang...!!

— De vuurklok trekt? riep een toeschouwer uit.

— De klokke Roeland, er is gevaar in 't land! schreeuwde een andere.

En inderdaad!.. eene klok verhief zich majestatisch, triomphantelijk in de hoogte.

— Doê, zijde een kiezer, da es' de Ijmeuze Strijdklok!

— Joê, zijde een tweede, da es' ze!

En al die Wellenaren stonden daar nieuwsgierig te kijken, toen eensklaps allen verstomden van verbaring.

Allerhande verwijtingen en vervloekingen deden zich klaar in de klok booren.

De 180 stembrieven, die ze moest naar Tongeren overbrengen, waren aan 't vechten gevallen en als in een nieuwen oorlog der goede tegen de booze engelen, wilden de goede stemmen de andere uit de klok werpen.

— Wat komt ge hier maken, gij leelijke liberalen, riepen de 100 katholieken! Weg met u! Hier uit! Wij doen een plezierreisje in de Strijdklok!

— Eruit gij zelf, kreunekranen, antwoorden de 80 liberalen; wij zijn immers ook voor den dissident!

En het arme klokje vol angst, begint met eene snelheid te dalen en valt onder den last dier 180 woedende stemmen neder.

Een dertigtal kippen, die van dit alles niets begrepen en rus ig hun korrelije pikten, werden verrast; slechts 5 gelukten er in te ontsnappen.

En de Strijdklok ontlast
Van haar gevaarlijk pak,
Luidt over velden en huis
En roept met droeve toonen:
Onze dissident is gebuisd.

HOESSELT.

Welk aandoenlijk en schoon feest verleden maandag, nadat den uitslag der kiezing bekend was! Reeds wisten wij dat duizenden stemmen den dag ervoren, uitgebracht op naam van onzen achtbaren heer Volksvertegenwoordiger, als zoo veel kaakslagen waren, toegebracht aan de bladen, die gedurende weken laster en leugen op onzen beminden dorpsgenoot gestrooid hebben, — doch wij waren nog niet zeker van den uitval, toen eensklaps rond drie ure een telegram de blijde tijding brengt « de volle lijst gekozen ». Onmiddelijk werd dit blijde nieuws verspreid door het gebulder van het kanon, en als op een omwin wapperde aan alle huizen van ons geliefd dorp de Nationale Vlag. De societeiten van Hoesselt met hunne vaandels, voorafgegaan door het muziekgenootschap, waren op minder dan een uur gereed om zich stoetsgewijze naar Bilsen te begeven om hun aller vriend en weldoener daar te gaan afhalen.

De pompiers van Bilsen stonden reeds gereed tegenover het kasteel van Mr de Mathys en vervoegden zich met de Hoesselaren om te zamen een fermen stoet te vormen.

Zoo kwam men eindelijk te Bilsen alwaar men onder het luid gebulder der kanonnen rond de markt trok. In Bilsen ook wapperden de vlaggen en alles juichte mee om den gekozenen van den dag te vieren. Onder luid gejubel van alle het volk, onder de vreugde kreten, Leve HENRI GIELEN, Leve onze Volksvertegenwoordiger, vervoegde zich nu de gekozene met den stoet en triomfantelijk, met de grootste geestdrift werd onze alombeminde representant Hoesselt binnengebracht. Deze geestdrift steeg ten top toen men gekomen aan de woning van den heer Gielen, Witstraat n° 14 (vroeger Hombroek) de versieringen daar aangebracht bemerkte en toen te midden van die versieringen, onzen beminden Volksvertegenwoordiger zijn en hartelijken en vurigen dank betuigde aan die honderden menschen die van alle kanten waren toegesneld om bij dit feest aanwezig te zijn.

Drie dagen lang is het hier fel op feest geweest en zonder ophouden heeft het geschal der kanons aan de omliggende dorpen laten hooren hoe hier de man gevierd en bemind wordt, die weken lang het slachtoffer was van lage aanrandingen.

LEVE ONZE VOLKSVERTEGENWOORDIGER

HENRI GIELEN

wonende te HOESSELT WITSTRAAT n° 14,

VROEGER HOMBROEK,

maar herdoopt sedert dat de schismocrate gazetten, gelijk de liberale geschreven en herschreven hebben dat M. Gielen uit Hoesselt vertrokken was en woonde te Brussel, Witstraat n° 14.

Mijnheer Gielen heeft altijd te Hoesselt gewoond in het dorp. Vroeger in het huis van Mr de Borman, daarna in dat van Mr Timmermans en nu in zijn eigen huis in Hombroek, Hoesselt Witstraat, n° 14.

Indien onze schismocraten dat niet willen gelooven, dat zij dan maar eens komen kijken.

NIEUWE EN GROOTE KATHOLIEKE ZEGEPRAAL.

De uitslag der kiezingen van Zondag overtreft onze beste verwachtingen.

De katholieke meerderheid in de Kamer zal 18 stemmen bedragen.

Wij mogen dus de vaderlandsche vlag hoog doen wapperen en uitroepen: **Hurrah! Heil het Belgische Vaderland! Leve de katholieke partij!**

* *

Dat noemen wij eene prachtige meerderheid. Zij is, wel is waar, niet te vergelijken met de meerderheid van 72 stemmen welke de rechterzij — samengesteld uit katholieken en onafhankelijken — in de vorige Kamer bezat. Doch, voortspruitende uit het stelsel der evenredige vertegenwoordiging is zij, daarentegen, zooveel te sterker en steviger, daar zij niet de speelbal is van de eene of andere beweging en door eene mislukte kalloteering of iets dergelijks kan omvergeworpen worden.

Men weet ook dat de vroegere meerderheid der rechterzij niet was voortgesproten uit de stemmen der katholieken alleen, maar gedeeltelijk uit die van klaarblijkende liberalen die geweigerd hadden zich in de ballotteringen bij de socialisten van te sluiten. Een kleine omkeer in dien toestand, en die groote valsche meerderheid was geblazen.

De tegenwoordige meerderheid, daarentegen, zal stevig en onomstootbaar zijn, omdat zij, zoo mauwkeurig mogelijk, de meerderheid van het land weerspiegelt en de juiste vertegenwoordiging is van het getal stemmen waarover de katholieke partij in het land beschikt.

* *

Ondanks al het geweis onzer verschillende tegenstrevers, ondanks al hun schijnheilig gejammer over « klerikale verdrukking », ondanks hunne stellige verzekering dat het land eenen walg heeft van de « klerikale politiek », is het thans nog eens en ontegensprekelijk bewezen dat de katholieke regeering het volle vertrouwen van het land geniet.

Kortom, de uitslag is prachtig, de katholieke zegepraal schitterend.

KIEZINGEN VOOR DEN SENAAT.

Het is niet alleen op het terrein der kiezingen van de afgevaardigden naar de Kamer dat de katholieke partij van het arrondissement Tongeren-Maeseyck eene schitterende zegepraal behaald heeft.

De kiezingen voor den Senaat ook zijn eene overgroote overwinning voor de katholieken geweest.

HET VERWISSELD KIND

8ste VERVOLG.

De oudere vrouwen waren vergezeld door jongere, hare dochters, met monumentale hoeden en allertreurigste mantelijes. De mannen deden allen denken aan kleine klerkskes of winkelierkes.

Zij hadden iets vijandigs in hunnen blik, alsof zij vreesden dat, al liep de geldbuidel over, of al vielen er eenige droppels uit, de spoeling toch te dun zou zijn en zij met zoovelen waren.

Aarzelend bleven zij aan de deur staan. De prachtige kamers overweldigden hen.

Zoo iets had geen hunner ooit gezien.

Mevrouw Haveril stond half op om hare familieleden te begroeten. Haar echtgenoot stond naast haar — een van de grootsten der aarde.

Op het zien van dien half-god — in hunne oogen althans — bleven allen vol ontzag zwijgen.

Eindelijk vatte een hunner moed en deed eenige schreden naar het echtpaar toe. Hij was een vijftiger en, ofschoon gekleed in een zwarte frak, zag hij er nog armer uit dan de rest. De half gesloten oogen, waarin eene listige uitdrukking lag en die spraken van geldzucht, de gebogen rug en de krommelaiken, vertraddden een kruipeng karakter.

Hij stapte op Mevr. Haveril toe met uitgestoken hand, en zegde langzaam en op een toon, als ware hij onder den indruk van de bange scheiding:

— Nicht Alice, ik ben Charles, de Charlie uit uwe gelukkige kindsheid, toen wij samen in het Hexios Square speelden.

Hij hield hare hand vast.

— Dat is inderdaad een onvergetelijke dag. Ik heb geen oogenblik willen wachten om u een bezoek te brengen, ofschoon ik er zeer gewichtige besigheden voor moest verschuiven — maar wat beteekenen mijne eigen belangen, vergeleken bij de vereeniging der familie? Ik zeg dat ik geen oogenblik heb willen verzuimen, maar nu ik dien heelen troep hier bijeen zie, vrees ik dat aan mijne komst eene verkeerde voorstelling gegeven zal worden.

— En nu gaat het u goed, Charles? vroeg Mev. Haveril, een weinig aarzelend, want, al herinnerde zij zich de verwantschap, van het plezierig spelen op Hoxton Square was haar blijkbaar niet bij gebleven.

— Vrij goed, Alice. Het doet uw heve hart eer aan, dat te vragen. Vrij goed. Mijne zaak is welbekend. Mare Street, Hackney. Er is ten minste niets op mij te zeggen — dat is meer dan waarop vele anderen kunnen bogen. Het eenige wat mij ontbreekt, fluisterde hij, zich voorover bukkende, is kapitaal... wat meer kapitaal.

— Daarover kunnen wij nu niet spreken, neef Charles.

Mevr. Haveril duwde hem vriendelijk op zijde, hij bleef aan hare rechter hand staan en had telkens iets te fluisteren wanneer de anderen op hunne beurt hunne opwachting maakten.

De volgende was een man, die, naar zijn uiterlijk voorkomen te oordeelen, geheel ten onder was geraakt. Hij droeg een versleten zwart frakske, afgetrapte schoenen, en had een slappen hoed in de hand. Met een gemaakt lachje kwam hij nader.

— Ik ben neef Alfred, Alice, Alf, weet gij wel?

Zij herinnerde zich den neef niet, maar bood hem de hand.

— Ik had gehoopt u alleen te zullen treffen want ik heb u veel te vertellen.

— Een bankroetier, Alice, fluisterde Charles. Formeel bankroet! En dit in gezelschap!

— Dat mag zoo zijn, antwoordde de door fortuin verstootene, maar gij moest het volgens recht ook wezen.

Neef Charles beantwoordde dezen uitval niet, en de bankroetier maakte plaats voor anderen.

Nu volgden een paar dames, eene oude en eene jonge; met een vriendelijk lachje kwamen zij vooruit.

— Nicht Alice, sprak de oudste, ik ben Sophy. En hier is mijne dochter. Zij geeft onderwijs op eene school en is de trots van de familie; zij zou in Mare Street zeker niet beter op hare plaats wezen.

— Stovenzetster in St-Alphege, Hoxton, fluisterde neef Charles.

En zoo ging het voort.

Terwijl de voorstelling in vollen gang was, verscheen er een jong meisje aan de deur. Zij zag den troep en bleef achteraf staan, zonder zich voor te stellen.

Zij was niemand anders dan Molly.

Zonderling, dat een klein verschil in kleeding en manieren terstond zoo in het oog valt. Molly was maar de dochter van een tooneelspeler van den tienden rang, maar toch was er een merkbaar onderscheid tusschen haar en de andere aanwezige jonge meisjes. Zij behoorde tot eene andere soort.

De kleeding alleen kon dit onderscheid niet teweeg brengen. Zij zag eerst verlegen rond; daarna begreep zij wat er plaats had, glimlachte, bleef op den achtergrond en wachtte.

Toen allen voorgesteld waren, wendde mevr. Haveril zich tot haren echtgenoot:

— John, zegde zij, mag ik u mijne verwanten voorstellen: Wilt gij hen ook eens toespreken en hun zeggen dat het ons verheugt hen hier te zien?

X.

John Haveril nam het woord.

— Neven en nichten, zegde hij, gij zijt allen welkom. Ik begrijp dat gij werkelijk neven en nichten zijt, anders waart gij niet hier heengekomen. Gij ziet er niet uit als interviewers. Mijne vrouw is blijde u allen terug te zien, na zooveel jaren — vijf-en-twintig, als ik mij niet bedrieg.

Er ontstond een algemeen gemompel.

— Welnu dan! Kellner, breng champagne, vlug, en voor het geheele gezelschap. Ik begrijp, dames en heeren, dat het artikel in het dagblad over M. en Mevr. John Haveril uwe aandacht getrokken heeft en gij dien tengevolge nu hier zijt. Welnu, goed dan.

— Dat is waar, riep neef Charles, niet bij machte om zijne bewondering te onderdrukken, het was zoo'n heerlijk vooruitzicht, eens eenige oogenblikken bij zoovel millioenen te vertoeven.

— En dus, hernam John met de dertien millioen, zijt gij allen hier gekomen om uwe nicht terug te zien. Louter uit liefde en vriendschap?

— Eenige onzer wel, antwoordde neef Charles.

Ik vrees echter dat de anderen — hij zag eerst naar den bankroetier en toen naar de stovenzetster — gekomen zijn om te zien of er niets te halen is. De menschheid is zeer slecht, M. Haveril. Gij zult dat ook wel ondervonden hebben. Slecht!

— Dank u, mijnheer. Ik heb die ondervinding al opgedaan.

— Onze nicht Alice terug te zien en het verlangen om u te zien, M. Haveril — van aangezicht tot aangezicht — is van sommige onzer prijzensweerdig, mijnheer... prijzensweerdig.

— Juist, mijnheer, zeer prijzensweerdig.

— Wat mij aangaat, zegde de bankroetier verlegen, ik had gehoopt nicht Alice alleen aan te treffen.

— En als M. Charles Pennefather, zegde de stovenzetster, meent niets noodig te hebben voor zichzelven, dan zou hij ook wel kunnen heengaan, nu hij nicht Alice gezien heeft. Hij kan dan de arme meisjes in zijnen winkel gaan afbeulen.

Juist op dit oogenblik, nu de familie zich in twee partijen scheen te zullen scharen, kwam de kellner binnen met — ik gebruik het woord met opzet — een Jeroboam champagne. Hij werd gevolgd door een tweetal jongens, die bladen met glazen droegen.

Een Jeroboam! Zulk een onuitputtelijk vat verraadt gastvrijheid tot verkwisting toe, edelmoedigheid zonder eenige berekening, het bevat acht flesschen!

Kan iemand dus meer doen dan een Jeroboam bestellen? Op het zien van den Jeroboam verscheen er dan ook eene zachter uitdrukking op elker gelaat, de gelaatstrekken scheinen breeder te worden, zich te ontplooien; hier en daar kon zelfs een glimlach niet onderdrukt worden.

— Zie zoo, sprak John Haveril, gij kwaamt hier om uwe nicht terug te zien. Drinkt dan allen op hare gezondheid! Daar zit nij. Niet zoo gezond en sterk als men wel zou wenschen, maar zij zit daar in levenden lijve, na eene afwezigheid van vijf-en-twintig jaar of daaromtrent. Komt, jongens, dient de glazen rond.

De champagne schuimde, en neef Charles nam het woord.

— Nicht Alice! riep hij. Drinkt allemaal met mij mee! Hij bief het glas op! Op nicht Alice! Daarna dronk hij het in een teug ledig.

Mij dunkt, fluisterde de stovenzetster er hare dochter hoorbaar toe, dat het wel zoo lief geweest zou zijn portwijn te schenken. Ik heb het niet op dat prikkelend goed.

— St, moeder! De dochter had betere manieren, zij het dan ook minder ondervinding. Dit is champagne. Dat drinken de rijke lieden in plaats van bier.

De kellner en jongens gingen opnieuw rond en het tweede glas verdween zonder toost. De oogen begonnen te schitteren, de wangen te gloeien, de tongen werden losser.

— Nicht Alice, begon de bankroetier, wiens moed was opgewekt, ik zou u geerne eens alleen spreken...

— Doe het niet, fluisterde neef Charles. Spreek met niemand alleen. Het is om uw geld te doen. Zij steken als naalden en zijgen als schelen. Laat ze maar aan mij over. Ik zal ze wel klein krijgen. Gelukkig voor u, Alice, dat ik juist vandaag moest komen om mij tusschen u en hen te stellen.

Nicht Alice gaf geen antwoord. En allen begonnen onder elkander te fluisteren, het gefluister werd gemompel en het gemompel gepraat. Er ontstond een algemeene drang naar voren, alsof de neven en nichten zich allen op Alice wilden werpen om haar op staanden voet haar echtgenoots millioenen te ontrooven.

Maar neef Charles, die zich nu eenmaal als verdediger had opgeworpen, deed eenige stappen vooruit en stak de hand in de hoogte.

— Is het onmogelijk dat gij mij met nicht Alice alleen laat?...

— Ho! riep de stovenzetster, gij met nicht Alice alleen!

— Gij een oogenblik alleen spreken met Alice, fluisterde de bankroetier, op wiens zwakke zenuwen en slecht gevoede hersens de champagne begon te werken... zonder te drinken — nog een toost, vervolgde hij. Wij moeten drinken op den beroemden, edelen, aanzienlijken echtgenoot van onze nicht. Dat hij nog lang moge genieten van zijnen rijkdom, dien hij zoo wel verdiend heeft en niemand onzer hem betwijdt. Neen, mijne vrienden, hoe arm en nederig ook, geen nazer benijdt hem. M. Haveril, ik had wel gewenscht, dat de familie — de familie van uwe vrouw — die, zooals gij wel weet, een der achtenswaardigste en oudste van Haggerston is...

— Uwe grootmoeder was waschvrouw, riep de stovenzetster. Iedereen weet dat, er in den ouden tijd er te Haggerston niets dan waschvrouwen woonden.

— ..... bij deze gelegenheid beter vertegenwoordigd ware geweest door eene achtenswaardige deputatie... door mij, bij voorbeeld, onder al de zijtakken, waarop wij volstrekt niet trotsch zijn en die niet aan u voorgesteld hadden moeten worden.

Hij zag eens om naar den vergulden salon.

— Mijnheer, ik drink op uw voortdurende gezondheid en uw voortduren geluk; wij zijn trotsch op u, M. Haveril. De wereld is ook trotsch op u!

Onder eenig gemompel, zooveel om protest aan te teekenen tegen de aanmatiging van den spreker en zijne toespraken op hunne achtenswaardigheid, als om instemming met zijne onbeschaidigheid te betuigen, drooki allen op de gezondheid van mijnheer Haveril.

— Dank u, zegde hij, zonder sichtbaar aangedaan te zijn. En laat u nu nog eens inschenken... Kom, kellner, schenk nog eens in... dan zal ik ook wat zeggen. Dit namelijk:

Terwijl hij sprak veranderde zijn voorkomen; hij werd nu de man van zaken, zoo hard als een nagel.

— Ik wil aannemen dat sommigen onzer hier zijn om uwe nicht weer eens te zien, anderen om te halen wat ze krijgen kunnen, voor anderen om beide redenen. Dat is heel natuurlijk, ik neem dat niemand kwalijk. Iemand die arm is, meent altijd dat een rijke hem ook rijk kan maken. Welnu, dat kan hij niet — tenzij hij zijn half kapitaal weggeeft. En ik zal u zeggen waarom. Iemand is arm, omdat hij dom of lui is. Of hij heeft den goeden weg niet kunnen vinden, of hij heeft zich niet willen inspannen. Hoe wil men hem Bilsdan, of een lotje van hem helpen? Geeft men zoo iemand wat hij spoedig noodig te hebben, dan verkwist hij het en steekt de hand uit om nog meer.

De bankroetier liet het hoofd op de borst sinken en viel in eenen stoel neer. De champagne was hem behulpzaam om deze stelling op zijn eigen soort toe te passen.

(Wordt voortgesetd).